

Barometru divin pentru vremuri de furtună

Joi, 8 iunie 2006

Gili Cârstea

În taifunul religios care se apropie, Dumnezeu ne-a dat cel mai eficient barometru spre a măsura corect presiunea în biserică și societate:

“Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnii pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale...”

Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487).

Sub pretenția “râvnii pentru dreptate” urmează să se petreacă sub ochii noștri cele mai spectaculoase scamatorii ale Satanei. Omenirea este îngrămădită ca o turmă spre superstițiile evului mediu, iar religia organizată se prezintă tot mai des ca unica soluție pentru relele sociale pe care tocmai ea le-a declanșat.

Hristosul ecumenic – acum numai zâmbete, toleranță și iubire frățească – va dovedi curând adevăratul lui caracter. Omenirea va remarca prea târziu că unealta lui de căpătâi este forțarea conștiinței.

Cei care privesc dincolo de cortină pot observa ușor cum funcționează și se aplică aceste tehnici moderne prin care bisericile sunt adunate laolaltă din “râvna pentru dreptate.” În ultimul timp apar tot mai des “pericole” la adresa creștinismului, pe care naivii le pun pe seama secularismului și umanismului. Credința lumii civilizate pare amenințată de pericole mortale, ceea ce trebuie neapărat să producă o apropiere în fața dușmanului comun. “Codul lui Da Vinci,” “Evanghelia lui Iuda,” “Fiara,” toate acestea au căpătat proporții globale – deși ele nu sunt decât ficțiune – și sunt prezentate ca fiind o amenințare serioasă la adresa ordinii sociale. Bisericile se întrec să ia poziție, apar la televiziune, publică declarații oficiale, își împing membrii să se manifeste, să iasă în stradă, să-și strige indignarea. Chiar și

biserica rămășiței a căzut în această capcană, după cum ne informează ANN. Conferința Generală pregătește o declarație oficială despre “Codul lui Da Vinci.”

După felul în care reacționează, bisericile protestante nu par să înțeleagă ce se petrece aici. Ele nu sunt conștiente că anumiți băieți cu ochi albaștri, din ograda aceea care susține că lucrează pentru o mai mare slavă a lui Dumnezeu, sunt experți în a crea o problemă, ca apoi să vină cu o soluție producătoare de efecte durabile pentru interesele lor.

Europa se află în aceste zile în chinurile nașterii și transformării ei într-o super-putere mondială, sub controlul și autoritatea bisericii, care se îngrijește ca fiara să aibă neapărat un “suflet” romano-catolic, iar bisericile “surori” sunt invitate să participe la marea realizare. Dar este greu să convingi pe membrii lor că marea întreprindere este voia lui Dumnezeu, mulți dintre ei cunoscând personal barbaria religiei atunci când aceasta începe să fie mână de viziuni politice. Ce bine prinde vârtejul acesta de “pericole,” și ce front unit produce el în vastul și discordantul peisaj confesional european!

Lumea, biserica, dar mai ales biserica rămășiței, au urgentă nevoie să înțeleagă că “misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească.” Dar cum să accepte îngerul bisericii Laodicea acest comandament divin, când el este convins că Dumnezeu pedepsește „până la exterminare” pe opozanții Săi? Această slăbiciune mortală ne va arunca în brațele mișcării ecumenice mai repede decât toate celelalte eforturi și strategii, căci credința aceasta este îmbrățișată fără rezerve de toate confesiunile. Și el este cel mai puternic argument în favoarea folosirii forței împotriva disidenței religioase din aceste zile.

Paragraful acesta din Hristos lumina lumii ar trebui imprimat cu litere de foc pe pereții instituțiilor noastre, afișat la intrarea în toate comunitățile noastre și expus pe prima pagină a publicațiilor noastre. El conține un principiu vital de care omenirea va avea cea mai mare nevoie, căci amăgirile experimentate pe trupul ei letargic vor fi extrem de viclene. Se va manifesta un efort colosal de a converti pe unii „la ideile religioase” ale altora, în numele lui Hristos și pentru pacea națiunilor, iar ultimul argument va fi constrângerea.

Acesta este un teren comun de închinare la Baal, și va fi teribil de greu de depistat tocmai din cauză că biserica a lepădat avertizarea cuprinsă în solia neprihănirii lui Hristos:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre. Baal, Baal este alegerea... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467).

Biserica și lumea vor fi ajutate enorm dacă vor vedea deosebirea marcantă dintre calea lui Hristos și calea balaurului de a câștiga adorarea mulțimilor. Balaurul folosește constrângerea, pe când Hristos folosește „prezentarea dragostei Sale.”

De partea cui suntem?

„Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre.”